

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 18 april 2024*

”Överklagande – Personalmål – Artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen – Schablonersättning för resekostnader från anställningsorten till ursprungsorten – Förordning (EU, Euratom) nr 1023/2013 – Nya beräkningsregler – Tjänstemän vilkas ursprungsort är belägen utanför medlemsstaternas territorier eller utanför de länder och territorier som anges i bilaga II till EUF-fördraget och de territorier som tillhör medlemsstaterna i Europeiska frihandelssammanslutningen (Efta) – Principen om likabehandling”

I de förenade målen C-567/22 P–C-570/22 P,

angående fyra överklaganden enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 25 augusti 2022,

Vasile Dumitrescu, tjänsteman vid Europeiska kommissionen, Berchem-Sainte-Agathe (Belgien),

Guido Schwarz, tjänsteman vid Europeiska kommissionen, Bryssel (Belgien) (C-567/22 P),

YT, tjänsteman vid Europeiska kommissionen,

YU, tjänsteman vid Europeiska kommissionen (C-568/22 P),

YV, tjänsteman vid Europeiska kommissionen (C-569/22 P),

ZA, tjänsteman vid Europeiska unionens domstol (C-570/22 P),

företrädna av L. Levi och J.-N. Louis, avocats,

klagande,

där övriga parter i förfarandet är:

YW,

YZ,

sökande i första instans (C-569/22 P),

YY,

* Rättegångsspråk: franska.

sökande i första instans (C-570/22 P),

Europeiska kommissionen, företrädd av T.S. Bohr och G. Gattinara, båda i egenskap av ombud,
svarande i första instans (C-567/22 P–C-569/22 P)

Europeiska unionens domstol, företrädd av J. Inghelram och A. Ysebaert, båda i egenskap av ombud,

svarande i första instans (C-570/22 P),

Europaparlamentet, företrädd av E. Taneva och J. Van Pottelberge, båda i egenskap av ombud,

Europeiska unionens råd, företrädd av M. Bauer, X. Chamodraka och T. Verdi, samtliga i egenskap av ombud,

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Lycourgos samt domarna O. Spineanu-Matei (referent), J.-C. Bonichot, S. Rodin och L.S. Rossi,

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Vasile Dumitrescu och Guido Schwarz (C-567/22 P), YT och YU (C-568/22 P), YV (C-569/22 P) samt ZA (C-570/22 P) (nedan kallade klagandena) har inom ramen för respektive överklagande yrkat att domstolen ska upphäva tribunalens dom av den 15 juni 2022, Dumitrescu och Schwarz/kommissionen (T-531/16, nedan kallad den överklagade domen i mål C-567/22 P, EU:T:2022:362), tribunalens dom av den 15 juni 2022, YT och YU/kommissionen (T-532/16, nedan kallad den överklagade domen i mål C-568/22 P, EU:T:2022:363), tribunalens dom av den 15 juni 2022, YV m.fl./kommissionen (T-533/16, nedan kallad den överklagade domen i mål C-569/22 P, EU:T:2022:364), respektive tribunalens dom av den 15 juni 2022, YY och ZA/Europeiska unionens domstol (T-545/16, nedan kallad den överklagade domen i mål C-570/22 P, EU:T:2022:366) (nedan tillsammans kallade de överklagade domarna). Genom dessa domar ogillade tribunalen klagandenas talan om att ogiltigförklara de beslut som Europeiska kommissionen (T-531/16–T-533/16) och Europeiska unionens domstol (T-545/16)

hade fattat om att från den 1 januari 2014 sänka eller dra in schablonersättningen för kostnaden för de årliga resor som syftar till att klagandena ska kunna behålla anknytningen till sina ursprungsorter.

Tillämpliga bestämmelser

De gamla tjänsteföreskrifterna

- 2 Bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen, i deras lydelse före ikraftträdandet av Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 1023/2013 av den 22 oktober 2013 om ändring av tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen och anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska unionen (EUT L 287, 2013, s. 15) (nedan kallade de gamla tjänsteföreskrifterna), som hade rubriken ”Löner och ersättning för utlägg”, innehöll ett avsnitt 3, med rubriken ”Ersättning för utlägg”, i vilket underavsnitt C, med rubriken ”Resekostnader”, innehöll artiklarna 7 och 8 i denna bilaga. I bilagans artikel 7.1 anges att tjänstemannen ska ha rätt till ersättning för reskostnader för sig själv, sin make och andra underhållsberättigade som faktiskt bor i hushållet om vissa omständigheter föreligger. I bilagans artikel 7.3 anges följande:

”En tjänstemans ursprungsort skall fastställas då han tillträder sin tjänst, varvid hänsyn ska tas till rekryteringsorten eller till den ort där han har sina huvudsakliga intressen. Den ursprungsort som på detta sätt fastställs kan genom ett särskilt beslut av tillsättningsmyndigheten ändras under tjänstgöringen eller när tjänstemannen lämnar tjänsten. Så länge han är i tjänst skall dock ett sådant beslut fattas endast i undantagsfall och om tjänstemännen företer styrkande handlingar.

...”

- 3 I artikel 8 i nämnda bilaga anges följande:

”1. En tjänsteman skall ha rätt till en årlig schablonmässig ersättning som motsvarar reskostnaderna från anställningsorten till ursprungsorten enligt artikel 7 för egen del och, om han har rätt till hushållstillägg, för sin maka och andra underhållsberättigade enligt artikel 2.

...

2. Schablonersättningen skall beräknas på en ersättning per kilometer mellan tjänstemannens anställningsort och rekryterings- eller ursprungsorten ...

...

4. De föregående bestämmelserna skall tillämpas på tjänstemän vars anställningsort ligger inom medlemsstaternas territorier. ...

...”

Tjänsteföreskrifterna

4 Den lydelse av tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen som följer av förordning nr 1023/2013 (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) är, med förbehåll för vissa bestämmelser som inte berörs i de förevarande förenade målen, enligt vad som framgår av artikel 3.2 i nämnda förordning, tillämpliga sedan den 1 januari 2014.

5 Skälen 2, 12 och 24 i förordningen har följande lydelse:

”(2) Det är ... nödvändigt att säkerställa ramar för att dra till sig, rekrytera och behålla högkvalificerad och flerspråkig personal, som rekryteras över största möjliga geografiska område bland medborgare i medlemsstaterna, och med vederbörlig hänsyn till könsfördelningen, och som är oberoende och har högsta möjliga yrkesstandard, samt att ge denna personal möjlighet att sköta sina arbetsuppgifter så ändamålsenligt och effektivt som möjligt. I detta sammanhang är det nödvändigt att komma till rätta med institutionernas nuvarande svårigheter att rekrytera tjänstemän eller personal från vissa medlemsstater.

...

(12) I sina slutsatser av den 8 februari 2013 om den fleråriga budgetramen framhöll Europeiska rådet att behovet av att konsolidera de offentliga finanserna på kort, medellång och lång sikt kräver att varje offentlig förvaltning och dess personal gör en särskild insats för att effektivisera verksamheten och anpassa sig till en ekonomisk verklighet stadd i förändring. Uppmaningen var en upprepning av målet i kommissionens förslag 2011 om ändring av tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen och anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska unionen, som strävar efter att säkerställa kostnadseffektivitet och en bekräftelse på att de utmaningar som Europeiska unionen står inför ställer krav på alla offentliga förvaltningar och var och en av deras anställda att effektivisera arbetet och anpassa sig till de förändrade ekonomiska och sociala förutsättningarna i Europa. Europeiska rådet efterlyste dessutom, som en del av reformen av tjänsteföreskrifterna, en justering av lönerna och pensionerna för alla anställda vid Unionens institutioner genom att inte tillämpa metoden under två år och genom att återinföra solidaritetsavgiften som en del av reformen av lönetmetoden.

...

(24) Reglerna för resdagarna och det årliga bidraget för resor mellan anställningsorten och ursprungsorten bör moderniseras, rationaliseras och kopplas samman med status som utlandsstationerad arbetstagare, i syfte att göra tillämpningen av dem enklare och öppnare. Särskilt bör de årliga resdagarna ersättas av ledighet i hemlandet och begränsas till högst två och en halv dag.”

6 Artikel 91.1 i tjänsteföreskrifterna har följande lydelse:

”Europeiska unionens domstol skall ha behörighet i alla tvister mellan unionen och varje person som omfattas av dessa tjänsteföreskrifter vad gäller rättsenligheten av en åtgärd som går emot en sådan person enligt vad som avses i artikel 90.2. I tvister av ekonomisk art skall domstolen ha obegränsad behörighet.”

- 7 Bilaga VII till tjänsteföreskrifterna har rubriken ”Löner och ersättning för utlägg”. Bilagan innehåller ett avsnitt 3, med rubriken ”Ersättning för utlägg”, i vilket underavsnitt C, med rubriken ”Resekostnader”, innehåller artiklarna 7 och 8 i denna bilaga. I bilagans artikel 7.1 anges att tjänstemannen ska ha rätt till schablonersättning för resekostnader för sig själv, sin make och andra underhållsberättigade som faktiskt bor i hushållet, om vissa omständigheter föreligger. I bilagans artikel 7.4 anges följande:

”Tjänstemän ursprungsort ska fastställas då de tillträder sin tjänst, varvid hänsyn i princip ska tas till rekryteringsorten eller, vid uttrycklig och motiverad begäran, till den ort där de har sina huvudsakliga intressen. Den ursprungsort som på detta sätt fastställs kan genom ett särskilt beslut av tillsättningsmyndigheten ändras under tjänstgöringen eller när tjänsten lämnas. Så länge tjänstemannen är i tjänst ska dock ett sådant beslut fattas endast i undantagsfall och om tjänstemännen företer styrkande handlingar.

...”

- 8 I artikel 8 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna anges följande:

”1. Tjänstemän som har rätt till utlandstillägg eller särskilt utlandstillägg ska, inom de begränsningar som anges i punkt 2 ha rätt till en årlig schablonmässig ersättning som motsvarar resekostnaderna från anställningsorten till ursprungsorten enligt artikel 7 [i denna bilaga] för egen del och, om de har rätt till hushållstillägg, för sin maka och andra underhållsberättigade i den mening som avses i artikel 2 [i denna bilaga].

...

2. Schablonersättningen ska beräknas på en ersättning per kilometer för det geografiska avståndet mellan tjänstemannens anställningsort och ursprungsorten.

Om ursprungsorten i den mening som avses i artikel 7 [i denna bilaga] är en ort utanför unionens medlemsstaters territorier eller utanför de länder och territorier som anges i bilaga II till [EUF-fördraget] och Eftamedlemsstaternas territorier ska schablonersättningen beräknas på en kilometerersättning och det geografiska avståndet mellan tjänstemännens anställningsort och huvudstaden i den medlemsstat i vilken de är medborgare. ...

...

4. Punkterna 1, 2 och 3 i den här artikeln ska tillämpas på tjänstemän vilkas anställningsort ligger inom medlemsstaternas territorier. ...

...”

Bakgrund till tvisterna

- 9 Bakgrunden till tvisterna, såsom den beskrivs i de överklagade domarna, kan sammanfattas enligt följande.

- 10 Klagandena är alla tjänstemän vid en EU-institution, antingen vid kommissionen (målen C-567/22 P-C-569/22 P) eller vid Europeiska unionens domstol (mål C-570/22 P). I samtliga fall är klagandenas anställningsort belägen inom en medlemsstats territorium och deras ursprungsort utanför medlemsstaternas territorier eller utanför de länder och territorier som anges i bilaga II till EUF-fördraget och Eftamedlemsstaternas territorium.
- 11 Till följd av ikraftträdandet av förordning nr 1023/2013 tillämpade den institution där respektive klagande var anställd artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för att fastställa det schablonbelopp som vederbörande hade rätt till som ersättning för kostnaden för att resa mellan anställningsorten till ursprungsorten. Enligt denna bestämmelse motsvarar ersättningen numera det antal kilometer som geografiskt skiljer tjänstemannens anställningsort från huvudstaden i den medlemsstat där han eller hon är medborgare, i enlighet med en kilometerbaserad tabell.
- 12 Den metod för beräkningen av denna ersättning som följer av nämnda bestämmelse medförde för var och en av klagandena en betydande minskning av det belopp de hade rätt till i förhållande till det belopp som de tidigare haft rätt till enligt artikel 8 i bilaga VII till de gamla tjänsteföreskrifterna, och i de fall där tjänstemännens anställningsort var belägen mindre än 201 kilometer från huvudstaden i den medlemsstat där de är medborgare blev följden till och med att de helt förlorade rätt till sådan schablonersättning.

Talan vid tribunalen och de överklagade domarna

- 13 Efter att klagandena utan framgång hade ingett ett klagomål mot de beslut där den schablonersättning för resekostnader som de hade rätt till enligt artikel 8 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna fastställdes för första gången, väckte klagandena talan om ogiltigförklaring av dessa beslut vid personaldomstolen. Dessa mål överfördes därefter till tribunalen.
- 14 Inom ramen för talan i mål T-531/16 framställde de berörda klagandena fem yrkanden, genom vilka de i huvudsak yrkade att tribunalen skulle
 - ogiltigförklara det beslut genom vilket kommissionen för första gången tillämpade artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna med avseende på klagandena,
 - ogiltigförklara samtliga beslut som kommissionen fattat mot dem med tillämpning av denna bestämmelse från och med år 2015,
 - ogiltigförklara de beslut genom vilka kommissionen avslog deras klagomål,
 - förplikta kommissionen att med stöd av artikel 8 i bilaga VII till de gamla tjänsteföreskrifterna utge en ersättning för deras kostnader för den årliga resan till ursprungsorten som täcker deras faktiska kostnader, jämte dröjsmålsränta, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 15 Inom ramen för talan i målen T-532/16, T-533/16 och T-545/16 framställde de berörda klagandena tre yrkanden, genom vilka de i huvudsak yrkade att tribunalen skulle

- ogiltigförklara det beslut genom vilket svarandeinstitutionen i vart och ett av målen, det vill säga kommissionen respektive Europeiska unionens domstol, för första gången tillämpade artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna med avseende på klagandena,
 - ogiltigförklara de beslut genom vilka institutionen avslag deras klagomål, och
 - förplikta nämnda institution att ersätta rättegångskostnaderna.
- 16 I vart och ett av de mål som avgjordes genom de överklagade domarna ogillade tribunalen först yrkandena om ogiltigförklaring av besluten om avslag på klagomålen, efter att ha konstaterat att dessa beslut inte hade något självständigt innehåll.
- 17 I den överklagade domen i mål C-567/22 P avisade tribunalen dessutom dels det andra yrkandet avseende ogiltigförklaring av kommissionens framtida beslut – på grund av att besluten var av hypotetisk karaktär, eftersom de ännu inte hade antagits – dels det fjärde yrkandet, såvitt det yrkades att kommissionen skulle förpliktas att utge ersättning för årliga resekostnader med stöd av bestämmelserna i de gamla tjänsteföreskrifterna, med motiveringen att det inte ankom på tribunalen att rikta förelägganden till administrationen inom ramen för en laglighetsprövning enligt artikel 91 i tjänsteföreskrifterna.
- 18 Därefter prövade tribunalen, i vart och ett av de mål där de överklagade domarna meddelades, de grunder som klagandena hade åberopat till stöd för det första yrkandet. Klagandena hade därigenom yrkat att tribunalen skulle ogiltigförklara de beslut genom vilka de berörda svarandeinstitutionerna för första gången hade tillämpat artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna i förhållande till klagandena, på grund av att denna bestämmelse var rättsstridig.
- 19 Dessa grunder avsåg, för det första, åsidosättande av artikel 45 FEUF, för det andra, i mål T-531/16, åsidosättande av den allmänna principen om likabehandling, för det tredje, åsidosättande av syftet med artikel 8 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna – i mål T-531/16 jämfört med den allmänna rättsprincipen om tjänstemannens rätt att behålla en personlig anknytning till platsen för sina huvudsakliga intressen och med artikel 7 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) – och, för det fjärde, åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och principen om förvärvade rättigheter. Tribunalen fann att talan inte kunde vinna bifall såvitt avsåg någon av nämnda grunder och ogillade därför det första yrkandet.
- 20 I den överklagade domen i mål C-567/22 P ogillade tribunalen följaktligen även klagandenas yrkande om att kommissionen skulle förpliktas att utge en ersättning för deras kostnader för en årlig resa till ursprungsorten baserad på deras faktiska kostnader.
- 21 Således ogillade tribunalen helt talan i målen T-531/16–T-533/16 och T-545/16.
- 22 Tribunalen förpliktade slutligen klagandena att ersätta rättegångskostnaderna i vart och ett av målen.

Parternas yrkanden i målen om överklagande

- 23 I överklagandena i målen C-567/22 P–C-569/22 P har klagandena yrkat att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen,
 - till fullo bifalla klagandenas talan om ogiltigförklaring vid tribunalen, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.
- 24 Kommissionen har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandena i dessa mål samt förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.
- 25 Även Europaparlamentet och Europeiska unionens råd, vilka i egenskap av intervenienter i första instans har inkommit med svarsskrivelse i enlighet med artikel 172 i domstolens rättegångsregler, har yrkat att överklagandet ska ogillas i de ovan nämnda målen och att klagandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.
- 26 I överklagandet i mål C-570/22 P har klaganden yrkat att domstolen ska
- upphäva den överklagade domen,
 - till fullo bifalla klagandens talan om ogiltigförklaring vid tribunalen, och
 - förplikta Europeiska unionens domstol att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.
- 27 Europeiska unionens domstol har yrkat att överklagandet ska ogillas i detta mål och att klaganden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.
- 28 Även parlamentet och rådet har yrkat att överklagandet ska ogillas i det ovan nämnda målet och att klaganden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.
- 29 I enlighet med artikel 54.2 i rättegångsreglerna beslutade domstolens ordförande den 24 maj 2023 att förena målen C-567/22 P–C-570/22 P vad gäller ett eventuellt muntligt förfarande samt domen.

Prövning av överklagandena

- 30 Klagandena i mål C-567/22 P har åberopat tre grunder till stöd för sitt överklagande. Den första grunden avser åsidosättande av artikel 45 FEUF, bristande motivering, felaktig rättslig kvalificering och missuppfattning av uppgifterna i målet. Den andra grunden avser åsidosättande av syftet med artikel 8 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, av den allmänna principen om tjänstemannens rätt att behålla en personlig anknytning till platsen för sina huvudsakliga intressen och av artiklarna 7 och 8 i stadgan, samt missuppfattning av uppgifterna i målet. Den tredje grunden avser åsidosättande av principen om likabehandling.
- 31 Klagandena i målen C-568/22 P–C-570/22 P har åberopat två grunder till stöd för sina överklaganden. Den första grunden är identisk med den första grunden för överklagandet i mål C-567/22 P och den andra grunden avser åsidosättande av syftet med artikel 8 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna och av proportionalitetsprincipen.

- 32 Det ska inledningsvis påpekas att tribunalen – i punkterna 26–28 i den överklagade domen i mål C-567/22 P, i punkt 22 i den överklagade domen i mål C-568/22 P, i punkt 23 i den överklagade domen i mål C-569/22 P och i punkt 22 i den överklagade domen i mål C-570/22 P – ogillade det andra och det tredje yrkandet, samt delvis det fjärde yrkandet, som klagandena framställt i mål T-531/16, liksom det andra yrkandet som klagandena framställt i målen T-532/16, T-533/16 och T-545/16.
- 33 Även om klagandena har yrkat att de överklagade domarna ska upphävas även i den del tribunalen ogillade dessa yrkanden, ska det emellertid påpekas att dessa överväganden inte i sig har kritiserats inom ramen för överklagandena och inte berörs av någon av de grunder som har åberopats till stöd för dessa.
- 34 Det ska erinras om att det framgår av artikel 168.1 d i rättegångsreglerna att ett överklagande ska innehålla åberopade grunder och argument avseende rättsliga omständigheter samt en kortfattad framställning av dessa grunder.
- 35 Enligt rättspraxis ska de rättsliga grunder som åberopas till stöd för ett yrkande om upphävande av de ifrågasatta punkterna i den överklagade domen anges på ett klart sätt, vid äventyr av avvisning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 september 2021, rådet/Hamas, C-833/19 P, EU:C:2019:950, punkt 50 och där angiven rättspraxis).
- 36 Av detta följer att överklagandet i mål C-567/22 P ska avvisas i den del det avser upphävande av den i det målet överklagade domen såvitt gäller tribunalens ogillande av det andra och det tredje yrkandet i mål T-531/16 och av det fjärde yrkandet i den del det yrkades att kommissionen skulle förpliktas att utge ersättning för den årliga resekostnaden med stöd av bestämmelserna i de gamla tjänsteföreskrifterna, eftersom det saknas uppgifter om de omständigheter som ligger till grund för överklagandet i detta avseende.
- 37 Av samma skäl ska överklagandena i målen C-568/22 P–C-570/22 P avvisas i den del de avser upphävande av de överklagade domarna i dessa mål såvitt gäller tribunalens ogillande av det andra yrkandet i målen T-532/16, T-533/16 och T-545/16.
- 38 Följaktligen ska överklagandena prövas i sak i den del de avser upphävande av de överklagade domarna såvitt gäller tribunalens ogillande av det första yrkandet. Därigenom hade var och en av klagandena yrkat att tribunalen skulle ogiltigförklara det beslut genom vilket den institution där respektive klagande är tjänsteman hade tillämpat artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna i förhållande till honom eller henne för första gången.

Den första grunden för vart och ett av överklagandena

- 39 Den första grunden för vart och ett av överklagandena innehåller i huvudsak tre delar, avseende för det första åsidosättande av artikel 45 FEUF, för det andra bristande motivering och för det tredje missuppfattning av uppgifterna i målet och felaktig rättslig kvalificering.
- 40 Genom den första delgrunden har klagandena i första hand gjort gällande att tribunalen prövade den grund avseende åsidosättande av artikel 45 FEUF som de hade åberopat till stöd för sin talan om ogiltigförklaring endast med avseende på deras argument att artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna innebär diskriminering på grund av nationalitet, trots att de hade gjort gällande att sistnämnda bestämmelse även utgör ett hinder för den fria rörligheten för

arbetstagare och att prövningen av deras grund ur denna synvinkel krävde en särskild analys. De anser således att tribunalen underlät att ta ställning till den åberopade grunden och därmed åsidosatte sin motiveringsskyldighet.

- 41 Genom en invändning som framställts i andra hand inom ramen för denna första delgrund har klagandena i huvudsak gjort gällande att tribunalen under alla omständigheter gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att godkänna medborgarskapskriteriet i artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna utan att först ha provat huruvida detta kriterium var godtagbart och proportionerligt mot bakgrund av bestämmelsens syfte.
- 42 Genom den andra delgrunden har klagandena gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till en ”felaktig motivering” genom att felaktigt hänvisa till punkt 51 i domen av den 25 mars 2021, *Álvarez y Bejarano m.fl./kommissionen* (C-517/19 P och C-518/19 P, EU:C:2021:240).
- 43 Genom den tredje delgrunden har klagandena kritiserat tribunalen för att ha missuppfattat en uppgift i handlingarna i målet och gjort två felaktiga rättsliga kvalificeringar, varav den första var att kvalificera situationerna för 756 tjänstemän eller anställda vilkas ursprungsort var belägen utanför medlemsstaternas territorium den 1 januari 2015 som ”marginella”, och den andra – beträffande följderna av att tillämpa medborgarskapskriteriet inom ramen för artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna – var att beteckna den omfattande, eller rentav hundra procentiga, nedsättningen av den ersättning för resekostnader som dessa tjänstemän erhöll som ”tillfälliga olägenheter”.

Anmärkningen avseende bristande motivering i den första grundens första del

– Parternas argument

- 44 Den anmärkning som klagandena har anfört i första hand inom ramen för den första grundens första del är att motiveringen är bristfällig, och det är den tribunalen ska börja med att pröva. Genom denna anmärkning har klagandena hävdade att tribunalen underlät att pröva deras argument om att det förelåg ett hinder för den fria rörligheten för arbetstagare, eftersom den endast prövade deras grund avseende åsidosättande av artikel 45 FEUF utifrån deras argument avseende förekomsten av diskriminering på grund av nationalitet.
- 45 De institutioner som har ställning som motparter i målet har bestritt denna anmärkning.

– Domstolens bedömning

- 46 Det bör i detta sammanhang erinras om att skyldigheten att motivera ett beslut utgör en väsentlig formföreskrift som ska särskiljas från frågan huruvida motiveringen är välgrundad, vilken ska hänföras till frågan huruvida den omtvistade rättsakten är lagenlig i materiellt hänseende. Motiveringen av ett beslut består i att man formellt anger vilka skäl beslutet grundar sig på. Om dessa skäl innehåller felaktigheter, inverkar detta på beslutets lagenlighet i materiellt hänseende, men inte på motiveringen av beslutet, som kan vara tillräcklig trots att den innehåller felaktiga skäl (dom av den 10 juli 2008, *Bertelsmann et Sony Corporation of America/Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 181 och där angiven rättspraxis, och dom av den 24 november 2022, *Thunus m.fl./EIB*, C-91/21 P, ej publicerad, EU:C:2022:928, punkt 90 och där angiven rättspraxis).

- 47 I förevarande fall fann tribunalen, inom ramen för prövningen av den grund som avsåg åsidosättande av artikel 45 FEUF och som hade åberopats i vart och ett av de mål om ogiltigförklaring som den hade att pröva, att ”[i] den mån sökandena har hävdats att [artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna] utgör ett hinder genom att [den] avskräcker dem från att utnyttja sin fria rörlighet för att tacka ja till en anställning inom den europeiska offentliga förvaltningen, ska detta argument anses sammanfalla med argumentet att [denna bestämmelse] är diskriminerande, eftersom den medför en skillnad i behandling på grund av nationalitet mellan arbetstagare vad gäller deras arbetsvillkor”.
- 48 Genom dessa överväganden beaktade tribunalen uttryckligen klagandenas argument avseende förekomsten av ett hinder, men gjorde därav en bedömning som föranledde den att pröva dem tillsammans med de argument genom vilka klagandena gjorde gällande att icke-diskrimineringsprincipen hade åsidosatts.
- 49 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser anmärkningen om bristande motivering i den första grundens första del.

Anmärkningen avseende åsidosättande av principen om förbud mot diskriminering på grund av nationalitet i den första grundens första del

– *Parternas argument*

- 50 Genom den anmärkning som anförts i andra hand inom ramen för den första grundens första del, vilken därefter ska prövas, har klagandena i huvudsak gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den godkände medborgarskapskriteriet i artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna med hänvisning till syftet med förordning nr 1023/2013, på grundval av budgetmässiga, administrativa och personalpolitiska skäl som den ansåg vara berättigade, utan att pröva huruvida detta kriterium var godtagbart och proportionerligt med hänsyn till syftet med artikel 8, nämligen att bevilja förmåner för att möjliggöra för de berörda tjänstemännen och de personer som de har försörjningsansvar för att återvända till sin ursprungsort minst en gång om året.
- 51 Denna invändning avser särskilt punkterna 72–78 i den i mål C-567/22 P överklagade domen, punkterna 38–41 och 57–59 i den i mål C-568/22 P överklagade domen, punkterna 39–42 och 62–64 i den i mål C-569/22 P överklagade domen samt punkterna 38–41 och 60–62 i den i mål C-570/22 P överklagade domen.
- 52 Klagandena har i detta avseende i huvudsak hävdats att artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna innebär en direkt diskriminering på grund av nationalitet och att tribunalen åsidosatte icke-diskrimineringsprincipen när den konstaterade att de skäl som den funnit utgöra skälen för att anta denna bestämmelse är legitima, utan att bedöma vare sig huruvida bestämmelsen är proportionerlig eller huruvida bestämmelsens medborgarskapskriterium är adekvat i förhållande med det mål som eftersträvas med artikel 8.
- 53 Enligt klagandena prövade tribunalen inte huruvida detta kriterium är lämpligt eller adekvat vad gäller möjligheten för de berörda tjänstemännen att åtminstone en gång om året återvända till sin ursprungsort för att bibehålla sin familjeanknytning samt sin sociala och kulturella anknytning till den platsen, i enlighet med den allmänna princip för Europeiska unionens personal som är relevant i detta avseende.

- 54 Klagandena i mål C-568/22 P har gjort gällande att trots att de båda har sin ursprungsort i Buenos Aires (Argentina), som ligger mer än 11 000 km från Bryssel (Belgien), där de har sin anställning, har det belopp som de erhållit som ersättning för resekostnaderna beräknats med hänvisning till hur långt det är från Bryssel till Rom (Italien) respektive till Madrid (Spanien), som är huvudstäderna i de medlemsstater där de är medborgare. Detta avstånd motsvarar mindre än femton procent av avståndet mellan deras anställningsort och deras ursprungsort. Klagandena i mål C-567/22 P har för att illustrera följderna av tillämpningen av artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna understrukt att en annan klagande, vars ursprungsort också är Buenos Aires och vars anställningsort är Luxemburg (Luxemburg), får sin ersättning beräknad utifrån avståndet mellan Luxemburg och Bryssel, som är huvudstaden i den medlemsstat där denne är medborgare, och inte erhåller någonting alls i schablonersättning för resekostnader, eftersom sistnämnda avstånd understiger 201 km.
- 55 Klagandena har vidare understrukt att unionslagstiftaren hade flera möjligheter att uppnå det budgetrationaliseringsmål som tribunalen beaktade utan att för den skull behöva åsidosätta syftet med nämnda artikel 8 eller införa diskriminering på grund av nationalitet mellan de berörda tjänstemännen, till exempel genom att vid beräkningen av ersättningen för resekostnaden utgå från att resan till ursprungsorten sker från en ort vid unionens yttre gränser, att fastställa ett kostnadstak eller att reducera förmånsbeloppet.
- 56 De institutioner som har ställning som motparter i målet har bestritt denna anmärkning.
- 57 Kommissionen har särskilt gjort gällande att tribunalen gjorde en riktig bedömning när den fann att kriteriet avseende tjänstemannens medborgarskap var adekvat, eftersom domstolen i punkterna 72 och 73 i domen av den 25 mars 2021, *Álvarez y Bejarano m.fl./kommissionen* (C-517/19 P och C-518/19 P, EU:C:2021:240), tillstod att detta kriterium är relevant bland annat i samband med artikel 8 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. Kommissionen, parlamentet och rådet har dessutom understrukt att den omständigheten att en tjänstemans ursprungsort är belägen i ett tredjeland är en objektiv omständighet som kan motivera antagandet av en särskild regel på området, eftersom denna omständighet utgör den enda orsaken till skillnaden i ersättning. Skillnaden i ersättning beror inte på de berörda tjänstemännens medborgarskap, utan medborgarskapet är endast ett sekundärt kriterium.
- 58 Parlamentet har även påpekat att tribunalen på ett korrekt sätt beaktade den omständigheten att medborgarskapskriteriet är objektivt och ägnat att möjliggöra en enkel, transparent och icke-diskriminerande tillämpning av artikel 8 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna på tjänstemän vilkas ursprungsort är belägen utanför medlemsstaternas territorium.
- 59 Rådet har dessutom gjort gällande att medborgarskap utgör ett kriterium för differentiering som är allmänt erkänt i det regelverk som gäller för Europeiska unionens personal, och att grunden för detta är en presumtion för att en persons medborgarskap utgör ett starkt indicium på att det finns många nära band mellan denna person och det land där han eller hon är medborgare, vilket utesluter att artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna till sin natur kan anses vara diskriminerande.

– *Domstolens bedömning*

- 60 Det ska påpekas att tribunalen, efter att ha bedömt att det var lämpligt att pröva klagandenas argument avseende åsidosättande av principen om förbud mot diskriminering på grund av nationalitet inom ramen för grunden avseende åsidosättande av artikel 45 FEUF, i huvudsak slog

fast att klagandenas argument att artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna utgör ett hinder sammanfaller med deras argument om en skillnad i behandling på grund av nationalitet. Vad gäller detta argument påpekade tribunalen i huvudsak att klagandena hade gjort gällande att tjänstemän med samma anställningsort i en medlemsstat och samma ursprungsort utanför unionen borde erhålla samma belopp i schablonersättning för resekostnader, även om de har olika nationalitet.

- 61 Tribunalen konstaterade i detta avseende att det faktiskt är så, att det ersättningsbelopp som tillkommer de berörda tjänstemännen enligt artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna ska fastställas på grundval av deras nationalitet.
- 62 Tribunalen underströk emellertid att denna bestämmelse inte avser frågan om rätten till nämnda ersättning, utan endast på vilket sätt ersättningsbeloppet ska beräknas, och fann att unionslagstiftaren skulle tillerkännas ett stort utrymme för skönsmässig bedömning i detta avseende.
- 63 Vidare påpekade tribunalen att unionslagstiftaren har rätt att använda sig av en kategorisering, som vid behov kan innebära att man väljer ett medborgarskapsbaserat kriterium, om denna kategorisering inte i grund och botten är diskriminerande med hänsyn till det mål som eftersträvas. Tribunalen angav att valet av ett sådant kriterium i förevarande fall grundade sig på legitima målsättningar, nämligen behovet av att modernisera och rationalisera reglerna om ersättning för resekostnader, för att göra tillämpningen av dem enklare och mer transparent, samt strävan efter kostnadseffektivitet i ett socioekonomiskt sammanhang i Europa som kräver en sanering av de offentliga finanserna. Artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna står dessutom i proportion till det mål som lagstiftaren eftersträvar och som hänger samman med dessa legitima skäl om modernisering, rationalisering och optimering av kostnadseffektiviteten. Tribunalen fann således att det ska anses att lagstiftaren valde ett till sin art objektiva kriterium som är enkelt att tillämpa, transparent och som möjliggör besparingar, eftersom det rör sig om ett område där lagstiftaren har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning och där det således endast är om en åtgärd är uppenbart olämplig i förhållande till det mål som eftersträvas med den som åtgärdens lagenlighet kan påverkas.
- 64 Domstolen påpekar inledningsvis att klagandena i målet vid tribunalen inte invände mot den omständigheten i sig att unionslagstiftaren, genom förordning nr 1023/2013, hade ändrat metoderna för beräkningen av schablonersättningen för resekostnader. Det ska erinras om att det rättsliga förhållandet mellan tjänstemännen och administrationen regleras i tjänsteföreskrifterna och inte genom avtal. Följaktligen kan lagstiftaren när som helst ändra rättigheterna och skyldigheterna för tjänstemännen, liksom de rättigheter och skyldigheter för kontraktsanställda som följer av de bestämmelser i tjänsteföreskrifterna som är analogt tillämpliga på dessa, såsom artikel 8 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, förutsatt att de krav som följer av unionsrätten iakttas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 mars 2021, Álvarez y Bejarano m.fl./kommissionen, C-517/19 P och C-518/19 P, EU:C:2021:240, punkterna 49 och 50 och där angiven rättspraxis).
- 65 Ett av dessa krav är likabehandlingsprincipen, som slås fast i artikel 20 i stadgan (dom av den 25 mars 2021, Álvarez y Bejarano m.fl./kommissionen, C-517/19 P och C-518/19 P, EU:C:2021:240, punkt 51 och där angiven rättspraxis).

- 66 Denna princip utgör en allmän princip i unionsrätten för vilken icke-diskrimineringsprincipen i artikel 21.1 i stadgan utgör ett särskilt uttryck (dom av den 14 juli 2022, kommissionen/VW m.fl., C-116/21 P–C-118/21 P, C-138/21 P och C-139/21 P, EU:C:2022:557, punkt 140 och där angiven rättspraxis).
- 67 Principen om likabehandling innebär att lika situationer inte får behandlas olika och att olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (dom av den 25 mars 2021, Álvarez y Bejarano m.fl./kommissionen, C-517/19 P et C-518/19 P, EU:C:2021:240, punkt 52 och där angiven rättspraxis).
- 68 För att avgöra huruvida det föreligger ett åsidosättande av denna princip ska hänsyn bland annat tas till föremålet för och syftet med den bestämmelse som påstås strida mot denna princip (dom av den 25 mars 2021, Álvarez y Bejarano m.fl./kommissionen, C-517/19 P och C-518/19 P, EU:C:2021:240, punkt 65 och där angiven rättspraxis).
- 69 När det föreligger sådana regler som de regler i tjänsteföreskrifterna som är aktuella i förevarande fall, och med beaktande av unionslagstiftarens stora utrymme för skönsmässig bedömning i detta avseende, kan principen om likabehandling endast anses åsidosättas när lagstiftaren gör en åtskillnad som är godtycklig eller uppenbart olämplig i förhållande till det mål som eftersträvas med den aktuella lagstiftningen (dom av den 25 mars 2021, Álvarez y Bejarano m.fl./kommissionen, C-517/19 P et C-518/19 P, EU:C:2021:240, punkt 53 och där angiven rättspraxis).
- 70 I förevarande fall syftar artikel 8 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, jämförd med artikel 7 i bilaga V till tjänsteföreskrifterna, som rör ledighet i hemlandet, vars längd läggs till semesterns längd, till att genom beviljandet av en förmån göra det möjligt för tjänstemannen och de personer som denne har försörjningsansvar för att åtminstone en gång om året resa till ursprungsorten för att kunna bibehålla sin familjeanknytning samt sin sociala och kulturella anknytning till den platsen (dom av den 25 mars 2021, Álvarez y Bejarano m.fl./kommissionen, C-517/19 P och C-518/19 P, EU:C:2021:240, punkt 66).
- 71 Genom denna förmån bidrar artikel 8 till genomförandet, i förhållande till de berörda tjänstemännen, av den allmänna princip enligt regelverket för anställda inom den europeiska offentliga förvaltningen som säger att en tjänsteman ska ha möjlighet att behålla en personlig anknytning till den plats där han eller hon har sina huvudsakliga intressen, trots tillträdet av tjänsten och avståndet mellan den platsen och anställningsorten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 maj 1985, De Angelis/kommissionen, 144/84, EU:C:1985:171, punkt 13).
- 72 Med detta i sikte föreskriver artikel 8.1 att samtliga tjänstemän för vilka ursprungsorten inte är densamma som anställningsorten och som har rätt till utlandstillägg eller särskilt utlandstillägg ska ha rätt till en ekonomisk förmån som består i en årlig schablonersättning för kostnaden för att resa från anställningsorten till ursprungsorten, oavsett var den sistnämnda är belägen.
- 73 I artikel 8.2 anges hur denna ekonomiska förmån ska beräknas. I detta syfte föreskrivs i första stycket i denna bestämmelse att schablonersättningen ska fastställas på grundval av det geografiska avståndet mellan tjänstemannens anställningsort och ursprungsorten. I det andra stycket preciseras att man för det fall ursprungsorten är en ort utanför EU-medlemsstaternas territorier eller utanför de länder och territorier som anges i bilaga II till EUF-fördraget och

Eftamedlemsstaternas territorier ska beräkna schablonersättningen baserat på det geografiska avståndet mellan tjänstemännens anställningsort och huvudstaden i den medlemsstat i vilken de är medborgare.

- 74 Den skillnad i behandling som gjorts gällande inom ramen för förevarande anmärkning handlar om att tjänstemän vilkas ursprungsort ligger utanför unionen behandlas olika beroende på i vilken medlemsstat de är medborgare.
- 75 Vad avser målet att göra det möjligt för tjänstemännen att behålla en personlig anknytning till platsen för deras huvudsakliga intressen kan det konstateras att samtliga tjänstemän med rätt till utlandstillägg eller särskilt utlandstillägg befinner sig i en jämförbar situation.
- 76 Förevarande mål skiljer sig i detta avseende från det mål som avgjordes genom domen av den 25 mars 2021, *Álvarez y Bejarano m.fl./kommissionen* (C-517/19 P och C-518/19 P, EU:C:2021:240), eftersom, såsom framgår av punkterna 68, 71 och 74 i den domen, den skillnad i behandling som var aktuell i det sistnämnda målet avsåg två kategorier av tjänstemän som inte befann sig i jämförbara situationer. Bland de tjänstemän för vilka ursprungsorten var en annan än anställningsorten fanns en kategori som omfattade dem som hade rätt till utlandstillägg eller särskilt utlandstillägg och som därför i princip ansågs vara föga eller inte alls integrerade i samhället i den medlemsstat där de var anställda, och därför hade störst behov av ersättning för resekostnader, medan den andra kategorin utgjordes av tjänstemän som inte hade rätt till sådana tillägg, varför de kunde anses ha en närmare anknytning till anställningsorten.
- 77 Däremot är det irrelevant att skillnaden i behandling i det mål som gav upphov till den domen avsåg frågan om vem som hade rätt till schablonersättning för resekostnaderna, medan den påstådda skillnaden i behandling i förevarande fall rör själva beräkningsmetoden, eftersom likabehandlingsprincipen ska iakttas i samtliga fall.
- 78 När det gäller användningen av ett medborgarskapskriterium slog domstolen visserligen i ett tidigare mål fast att ett sådant kunde utgöra en objektiv omständighet som kunde villkora beviljandet av en ekonomisk fördel, i det fallet ett utlandstillägg, på grund av att detta kriterium bland annat hade ett direkt samband med det mål som eftersträvades med beviljandet av denna fördel, nämligen att kompensera för de olägenheter som hänger samman med ställningen som utlänning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 oktober 1980, *Hochstrass/domstolen*, 147/79, EU:C:1980:238, punkterna 12–14).
- 79 I förevarande fall har emellertid det medborgarskapskriterium som används vid beräkningen av schablonersättningen för resekostnader ingen koppling till det mål som eftersträvas med artikel 8 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, eftersom det leder till att resekostnaderna beräknas på grundval av ett avstånd som inte har något samband med avståndet mellan anställningsorten och de berörda personernas ursprungsort.
- 80 Det följer av det ovan anförda att denna bestämmelse, genom att använda ett beräkningskriterium som grundar sig på placeringen av huvudstaden i den medlemsstat där de tjänstemän som avses i artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna är medborgare, inför en godtycklig differentiering mellan de tjänstemän vilkas ursprungsort ligger utanför unionen, eftersom ersättningen beräknas på grundval av ett kriterium som saknar samband med dessa tjänstemäns ursprungsort.

- 81 Visserligen kan målet att säkerställa kostnadseffektivitet i ett socioekonomiskt sammanhang i Europa som kräver en sanering av de offentliga finanserna och en särskild ansträngning för varje offentlig förvaltning och dess personal för att förbättra ändamålsenligheten och effektiviteten, samt målet att åstadkomma modernisering och rationalisering vad gäller resekostnader, vilka anges i skäl 12 respektive skäl 24 i förordning nr 1023/2013, motivera att beviljandet av den berörda förmånen begränsas till de tjänstemän som har störst behov av den (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 mars 2021, *Álvarez y Bejarano m.fl./kommissionen*, C-517/19 P och C-518/19 P, EU:C:2021:240, punkt 68), eller att förmånsbeloppet sänks. Enbart överväganden av rent budgetmässig, administrativ eller personalpolitisk karaktär kan emellertid inte utgöra ett objektivi skäl för att behandla tjänstemän som befinner sig i jämförbara situationer på olika sätt baserat på ett kriterium som helt saknar samband med det mål som eftersträvas med artikel 8 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.
- 82 Av det ovan anförda följer att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att den av unionslagstiftaren införda skillnaden i behandling beroende på de berörda tjänstemännens medborgarskap var motiverad av budgetmässiga, administrativa eller personalrelaterade överväganden.
- 83 Överklagandena ska således bifallas såvitt avser anmärkningen i den första grundens första del avseende åsidosättande av principen om förbud mot diskriminering på grund av nationalitet. De överklagade domarna ska följaktligen upphävas i den del tribunalen därigenom ogillade det första yrkandet i målen om ogiltigförklaring och följaktligen i den del tribunalen ogillade det fjärde yrkandet i mål T-531/16 och förpliktade klagandena att ersätta rättegångskostnaderna i målen T-531/16–T-533/16 och T-545/16, utan att det är nödvändigt att pröva de övriga delarna av den första grunden för överklagandena.

Den tredje grunden för överklagandet i mål C-567/22 P

Parternas argument

- 84 Genom den tredje grunden har klagandena i mål C-567/22 P i huvudsak gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den godkände den skillnad i behandling som föreskrivs i artikel 8.2 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna bland de tjänstemän som har rätt till schablonersättning för resekostnader från anställningsorten till ursprungsorten, genom att föreskriva andra beräkningsmetoder för de tjänstemän vars ursprungsort är belägen utanför EU-medlemsstaternas territorium eller utanför de länder och territorier som anges i bilaga II till EUF-fördraget och Eftamedlemsstaternas territorier.
- 85 Denna grund avser särskilt punkterna 59–63 i den överklagade domen i mål C-567/22 P.
- 86 Klagandena i det här målet har hävdatt att tribunalen felaktigt ansåg att skillnaden i behandling mellan de två kategorierna av berörda tjänstemän, vilka befinner sig i jämförbara situationer med hänsyn till föremålet för och syftet med artikel 8 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, var motiverad av de legitima mål som avses i skälen 2 och 12 i förordning nr 1023/2013. Tribunalen gjorde enligt klagandena en felaktig bedömning när den slog fast att det, med hänsyn till det stora utrymme för skönsmässig bedömning som unionslagstiftaren har på detta område, inte var uppenbart olämpligt att fastställa andra metoder för beräkningen av denna ekonomiska förmån för de tjänstemän vilkas ursprungsort ligger utanför unionen, vilka avses i andra stycket i denna

bestämmelse, för att uppnå dessa mål. Tribunalen underlät nämligen att pröva huruvida denna skillnad i behandling var proportionerlig med hänsyn till det syfte som eftersträvas med själva artikel 8.

- 87 Klagandena har i detta avseende hänvisat till de argument som de har utvecklat inom ramen för den första grunden vad gäller anmärkningen om åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen.
- 88 De institutioner som har ställning som motparter i målet har bestritt denna anmärkning.
- 89 Kommissionen har särskilt gjort gällande att tribunalen prövade huruvida de två kategorierna av berörda tjänstemän var jämförbara med varandra med hänsyn till föremålet för och syftet med artikel 8 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna och påpekade att den föreskrivna ersättningen är jämförbar för dessa båda kategorier av tjänstemän. Tribunalen gjorde dessutom en riktig bedömning när den, med hänsyn till syftet med reformen av tjänsteföreskrifterna genom förordning nr 1023/2013 och till lagstiftarens stora utrymme för skönsmässig bedömning, drog slutsatsen att lagstiftaren inte gjort sig skyldig till någon godtycklig differentiering eller något uppenbart olämpligt val.

Domstolens bedömning

- 90 Inom ramen för förevarande grund har det gjorts gällande att tjänstemän vilkas ursprungsort ligger utanför unionen behandlas annorlunda än tjänstemän vilkas ursprungsort ligger inom unionen.
- 91 Det framgår av punkt 75 ovan att samtliga tjänstemän som har rätt till utlandstillägg eller särskilt utlandstillägg, vad gäller målet att de ska kunna bibehålla en personlig anknytning till platsen för deras huvudsakliga intressen, befinner sig i en jämförbar situation, oavsett om deras ursprungsort är belägen inom eller utanför unionens territorium.
- 92 Den åtskillnad som görs mellan de berörda tjänstemännen beroende på om de har sin ursprungsort inom eller utanför unionen har inget samband med detta mål.
- 93 Således inför artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna en godtycklig differentiering till nackdel för de tjänstemän som har sin ursprungsort utanför unionen.
- 94 Dessutom ska det, såsom konstaterats ovan i punkt 81, framhållas att enbart överväganden av rent budgetmässig, administrativ eller personalpolitisk karaktär inte kan utgöra ett objektiva skäl för att behandla tjänstemän som befinner sig i jämförbara situationer på olika sätt baserat på kriterier som helt saknar samband med det mål som eftersträvas med artikel 8 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.
- 95 Av det ovan anförda följer att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att den av unionslagstiftaren införda skillnaden i behandling mellan tjänstemän med rätt till schablonersättning för resekostnader från anställningsorten till ursprungsorten beroende på om deras ursprungsort ligger inom eller utanför unionen, är motiverad av budgetmässiga, administrativa eller personalrelaterade överväganden.
- 96 Således ska överklagandet i mål C-567/22 även bifallas såvitt avser den tredje grunden. Den överklagade domen i det målet ska följaktligen upphävas i samma utsträckning som anges i punkt 83 ovan.

Övriga grunder för överklagandet

- 97 Eftersom överklagandena ska bifallas såvitt avser anmärkningen i den första grundens första del, avseende åsidosättande av principen om förbud mot diskriminering på grund av nationalitet, och den tredje grunden för överklagandet i mål C-567/22 P, avseende åsidosättande av principen om likabehandling, saknas det anledning att pröva de övriga grunderna för överklagandena.

Målen vid tribunalen

- 98 Enligt artikel 61 första stycket andra meningen i stadgan för Europeiska unionens domstol kan domstolen, om den upphäver tribunalens avgörande, själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande.
- 99 Med hänsyn till bland annat den omständigheten att klagandenas talan i målen T-531/16–T-533/16 och T-545/16 i huvudsak baserades på en invändning om rättsstridighet som har varit föremål för ett kontradiktoriskt förfarande vid tribunalen och vars prövning inte kräver någon ytterligare åtgärd för processledning eller för bevisupptagning, finner domstolen i det aktuella fallet att målen är färdiga för avgörande och att det finns anledning att slutligt avgöra dem.
- 100 Med hänsyn till att de överklagade domarna delvis ska upphävas ska domstolen endast pröva de första yrkandena om ogiltigförklaring som framförts i de nämnda målen och de yrkanden av ekonomisk art som framstälts i mål T-531/16.

De första yrkandena om ogiltigförklaring

- 101 Var och en av klagandena yrkade vid tribunalen att denna skulle ogiltigförklara det beslut genom vilket den institution där respektive klagande är tjänsteman hade tillämpat artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna i förhållande till honom eller henne för första gången.
- 102 Till stöd för sina respektive yrkanden gjorde de gällande att denna bestämmelse var rättsstridig, bland annat på grund av att den stred mot principen om förbud mot diskriminering på grund av nationalitet.
- 103 Det framgår av prövningen av överklagandena, särskilt av punkterna 80–83 ovan, att invändningen om rättsstridighet är välgrundad.
- 104 Följaktligen ska domstolen bifalla det första yrkandet om ogiltigförklaring i målen T-531/16–T-533/16 och T-545/16, och följaktligen ogiltigförklara de beslut genom vilka den institution där respektive klagande är tjänsteman för första gången fastställde hans eller hennes rätt till schablonersättning för årliga resekostnader med tillämpning av artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

Yrkandena av ekonomisk art i mål T-531/16

- 105 Klagandena gjorde i mål T-531/16 vid tribunalen gällande att en ogiltigförklaring av bland annat beslutet om fastställande av ersättning för deras resekostnader för år 2014 skulle medföra att ersättning skulle utgå till dessa för deras årliga resekostnader till ursprungsorten baserat på deras faktiska kostnader, jämte dröjsmålsränta från och med den 12 juni 2014.
- 106 Tribunalen fann, utan att pröva huruvida detta yrkande kunde tas upp till sakprövning, att det skulle avvisas till följd av ogillandet av yrkandena om ogiltigförklaring, eftersom det hade ett nära samband med dessa yrkanden.
- 107 Det framgår av artikel 91.1 i tjänsteföreskrifterna att unionsdomstolen ska ha behörighet i alla tvister mellan unionen och varje person som omfattas av dessa tjänsteföreskrifter vad gäller rättsenligheten av en åtgärd som går en sådan person emot enligt vad som avses i artikel 90.2, och att domstolen i tvister av ekonomisk art ska ha obegränsad behörighet.
- 108 Begreppet tvister av ekonomisk art i den mening som avses i artikel 91.1 omfattar alla mål avseende en institutions utbetalning till en tjänsteman eller anställd av ett belopp som denne anser sig ha rätt till enligt tjänsteföreskrifterna eller någon annan rättsakt som reglerar anställningsförhållandet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 december 2007, *Weißenfels/parlamentet*, C-135/06 P, EU:C:2007:812, punkt 65 och där angiven rättspraxis).
- 109 Unionsdomstolens obegränsade behörighet enligt artikel 91.1 i tjänsteföreskrifterna innebär i princip att domstolen ska göra en fullständig prövning av de vid denna anhängiga målen, det vill säga fastställa tjänstemannens eller den anställdes samtliga rättigheter och skyldigheter, såvida inte domstolen överläter åt den aktuella institutionen att verkställa en viss del av domen. I det sistnämnda fallet utövar domstolen kontroll och fastställer de exakta villkoren (dom av den 18 december 2007, *Weißenfels/parlamentet*, C-135/06, EU:C:2007:812, punkt 67).
- 110 Det ankommer på unionsdomstolen att när behov föreligger förplikta en institution att betala ett belopp som en tjänsteman eller anställd har rätt till enligt tjänsteföreskrifterna eller någon annan rättsakt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 december 2007, *Weißenfels/parlamentet*, C-135/06 P, EU:C:2007:812, punkt 68 och där angiven rättspraxis).
- 111 Av det ovan anförda framgår att ogiltigförklaringen av de angripna besluten inom ramen för mål T-531/16 följer av att artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, vilken bestämmelse låg till grund för dessa beslut, vid den konkreta lagprövningen befanns vara rättsstridig.
- 112 Eftersom denna bestämmelse således ska lämnas utan avseende, ska den ersättning för resekostnader som var och en av klaganden har rätt till för år 2014 fastställas enbart med tillämpning av bestämmelserna i artikel 8.2 första stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.
- 113 Av detta följer att kommissionen ska förpliktas att till var och en av klagandena utge ett belopp som motsvarar skillnaden mellan den ersättning för resekostnader som redan uppburits för år 2014 och det belopp som erhålls om ersättningen beräknas utifrån antalet kilometer som skiljer klagandenas anställningsort från deras ursprungsort, jämte dröjsmålsränta enligt lagstadgad räntesats.

Rättegångskostnader

- 114 Enligt artikel 184.2 i rättegångsreglerna ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet avvisas eller ogillas, eller när överklagandet bifalls och domstolen själv slutligt avgör saken.
- 115 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i rättegångsreglerna ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.
- 116 Klagandena i målen C-567/22 P–C-569/22 P och C-570/22 P har yrkat att kommissionen och Europeiska unionens domstol ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom nämnda institutioner har tappat dessa mål om överklagande och i huvudsak har tappat målen vid tribunalen, ska dessa förpliktas att bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för respektive klagande såväl i första instans som i förevarande mål om överklagande.
- 117 Enligt artikel 140.1 i rättegångsreglerna, som i enlighet med artikel 184.1 i dessa regler ska tillämpas i mål om överklagande, ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. Parlamentet och rådet som har intervenerat vid tribunalen ska bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

- 1) Europeiska unionens tribunals dom av den 15 juni 2022, Dumitrescu och Schwarz/kommissionen (T-531/16, EU:T:2022:362), dom av den 15 juni 2022, YT och YU/kommissionen (T-532/16, EU:T:2022:363), dom av den 15 juni 2022, YV m.fl./kommissionen (T-533/16, EU:T:2022:364), och dom av den 15 juni 2022, YY och ZA/Europeiska unionens domstol (T-545/16, EU:T:2022:366), upphävs i de delar tribunalen därigenom ogillade Vasile Dumitrescus och Guido Schwarz talan (T-531/16), YT:s och YU:s talan (T-532/16), YV:s talan (T-533/16) och ZA:s talan (T-545/16) om ogiltigförklaring av de beslut varigenom Europeiska kommissionen (T-531/16–T-533/16) och Europeiska unionens domstol (T-545/16) för första gången fastställde deras rätt till schablonersättning för årliga resekostnader med tillämpning av artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 1023/2013 av den 22 oktober 2013 om ändring av tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen och anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska unionen, samt i de delar tribunalen därigenom beslutade om rättegångskostnaderna.**
- 2) Överklagandena ogillas i övrigt.**
- 3) Europeiska kommissionens beslut om fastställande av Vasile Dumitrescus och Guido Schwarz rätt till schablonersättning för resekostnader med tillämpning av artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen i dess lydelse enligt förordning nr 1023/2013, såsom dessa beslut kommer till uttryck i dessa personers lönebesked för juni månad 2014, ogiltigförklaras.**

- 4) Europeiska kommissionens beslut om fastställande av YT:s och YU:s rätt till schablonersättning för resekostnader med tillämpning av artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen i dess lydelse enligt förordning nr 1023/2013, såsom dessa beslut kommer till uttryck i dessa personers lönebesked för juni och juli månad 2014, ogiltigförklaras.
- 5) Europeiska kommissionens beslut om fastställande av YV:s rätt till schablonersättning för resekostnader med tillämpning av artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen i dess lydelse enligt förordning nr 1023/2013, såsom detta beslut kommer till uttryck i denna persons lönebesked för juli månad 2014, ogiltigförklaras.
- 6) Europeiska unionens domstols beslut om fastställande av ZA:s rätt till schablonersättning för resekostnader med tillämpning av artikel 8.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen i dess lydelse enligt förordning nr 1023/2013, såsom detta beslut kommer till uttryck i denna persons lönebesked för juli månad 2014, ogiltigförklaras.
- 7) Europeiska kommissionen ska till Vasile Dumitrescu och Guido Schwarz utge det belopp som, för var och en av dem, motsvarar skillnaden mellan den ersättning för resekostnader som redan uppburits för år 2014 och det belopp som erhålls om ersättningen beräknas utifrån antalet kilometer som skiljer deras anställningsort från deras ursprungsort, jämte dröjsmålsränta enligt lagstadgad räntesats.
- 8) Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för Vasile Dumitrescu och Guido Schwarz såväl i mål T-531/16 vid Europeiska unionens tribunal som i mål C-567/22 P om överklagande, de kostnader som uppkommit för YT och YU såväl i mål T-532/16 vid tribunalen som i mål C-568/22 P om överklagande, samt de kostnader som uppkommit för YV såväl i mål T-533/16 vid tribunalen som i mål C-569/22 P om överklagande.
- 9) Europeiska unionens domstol ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för ZA såväl i mål T-545/16 vid Europeiska unionens tribunal som i mål C-570/22 P om överklagande.
- 10) Europaparlamentet och Europeiska unionens råd ska bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter